

 dereta

Biblioteka

IN

Urednik izdanja

Vana Dereta

Naslov originala

Olivier Bourdeaut

EN ATTENDANT BOJANGLES

Copyright © Éditions Finitude - 2015

Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates

Copyright © ovog izdanja *Dereta*, 2023

OLIVIJE BURDO

Očekujući
Mister Bodženglsa

Prevod sa francuskog
Vesna Cakeljić

Beograd
2023
DERETA

*mojim roditeljima,
za onu mešavinu strpljenja i blagonaklonosti,
svakodnevno svedočanstvo njihove nežnosti*

*Neki ljudi nikada ne polude...
Kakve istinski užasne živote mora da vode.*

Čarls Bukovski

*Ovo je moja istinita priča,
sa izravnim lažima, i onim obrnutim,
jer život je često takav.*

1

Otac mi je rekao da je pre mog rođenja njegov posao bio da lovi muhe harpunom. Pokazao mi je harpun i jednu zgnječenu muhu.

– To sam batalio jer je bilo previše naporno i vrlo loše plaćeno – objašnjavao je, spremajući svoj bivši radni pribor u lakiranu kutiju. – Sada otvaram autoservise, mora mnogo da se rinta, ali je vrlo dobra kinta.

Na početku školske godine, kada smo se na prvim časovima predstavljali, pričao sam dosta ponosno o njegovim poslovima, ali su me blago prekorevali i poprilično ismevali.

– Istina se ne isplati čak ni kad je smešna kao laž, ja dao sam se.

Otac je, zapravo, završio pravo i zarađivao od zakona.

– Pa zakon nam stavlja hranu na sto! – grohotom se smejao puneći lulu.

Nije bio ni sudija, ni poslanik, ni advokat, ni beležnik, nije bio ništa slično. Posao mu je namestio njegov prijatelj senator lično. Zahvaljujući njemu, uvek je bio na izvoru novih zakonskih odredbi, i zato se otisnuo u novu profesiju, koju je senator osmislio od nule. Novi propisi,

novo zanimanje. Naime, postao je „otvarač autoservisâ“. Kako bi obezbedio siguran i zdrav vozni park, senator je odlučio da svima nametne tehničku kontrolu. Tako su vlasnici krtija, limuzina, kombija i šklopocija svakojake fele morali da voze svoje vozilo na lekarske preglede kako bi izbegli saobraćajne nezgode. Bogati ili siromašni, svi su morali da se povinuju. A pošto je bilo obavezno, otac je, naravno, sve naplaćivao, papreno, vrlo papreno. Naplaćivao je dolazak i povratak, prvi pregled i praćenje, a sudeći po njegovim salvama smehta, to je bilo sasvim u redu.

– Spasavam živote, spasavam živote! – smeja se, nosa zabijenog u bankovne izvode.

Tada je spasavanje života donosilo pozamašne svote. Nakon što je otvorio gomilu autoservisa, prodao ih je konkurentu, zbog čega je Mami laknulo, zato što njoj i nije bilo stalo da on spasava živote, jer je zbog toga mnogo radio i viđali smo ga vrlo malo.

– Radim do kasno da bih mogao da prestanem rano – odgovorio bi joj, što mi je bilo teško da razumem.

Često nisam razumeo svoga oca. S godinama sam ga malo više razumeo, ali ne potpuno. I to je bilo u redu.

Rekao mi je da je rođen sa tim, ali sam brzo razumeo da je pepeljasti, malčice natečen ožiljak desno od donje usne, koji mu je pružao lep, neznatno zakrivljen osmeh, zapravo posledica revnosnog pušenja lule. Čudno očištan, sa razdeljkom po sredini i talasićima sa obe strane, podsećao me je na oficira pruske konjice sa slike pored ulaza. Osim Prusa i njega, nikada nisam video nekoga sa takvom frizurom. Njegove blago udubljene očne

duplje i blago izbuljene plave očne jabučice davale su mu radoznao pogled. Dubok i kolutav. U to vreme sam ga uvek viđao srećnog, štaviše, često je ponavljao:

– Ja sam srećna budala!

Na šta bi mu majka odgovorila:

– Verujemo vam na reč, Žorže, verujemo vam na reč!

Sve vreme je pevušio, i to loše. Ponekad je zviždukao, isto tako loše, ali, kao i sve što se radi od srca, bilo je podnošljivo. Pričao je lepe priče, a u retkim prilikama kada nismo imali goste, dolazio je da svije svoje visoko, suvonjavo telo na mom krevetu, da me uspava, i tad je bilo strava. Kolutavim okom, dobokom šumom, srndaćem, vilenjakom, kovčegom, raspršio bi sav moj san. Najčešće bih završio razdragano skaćući po krevetu, ili se prestravljen krijući iza zavesa.

– To su priče za spavanje stoječke – rekao bi pre nego što bi izašao iz moje sobe.

I opet smo mogli da mu verujemo na reč. Nedeljom po podne, da bi skinuo sve viškove iz protekle sedmice, radio je bodibilding. Stojeći ispred velikog ogledala u pozlaćenom okviru i sa veličanstvenom mašnom na vrhu, go do pasa i sa lulom koja mu je visila iz ugla usana, pomerao je malecke bučice, slušajući džez. To je nazivao „gym tonik“, jer bi ponekad zastao da otpije velike gutljaje svog džin-tonika, i dozivao bi moju majku:

– Morate probati sport, Margareta, verujte mi, zabavno je, i uz malo volje, posle ćete se osećati mnogo bolje.

Na šta bi mu majka odgovorila dok je pokušavala, sa jezikom zaglavljenim među zubima i škiljeći na jedno oko, da majušnim suncobranom nabode maslinu iz svog martinija:

– Morate probati sok od narandže, Žorže, verujte mi, posle će vam sport mnogo manje zabavan biti! I tako vam sveta, ne zovite me više Margareta, izaberite mi novo ime, inače ću početi da mučem kao kravica!¹

Nikada mi nije bilo sasvim jasno zašto, ali otac nikada nije zvao majku više od dva dana zaredom istim imenom. Iako bi joj neka imena dosadila brže nego druga, majci je ova navika bila vrlo draga, i svakog jutra sam je gledao u kuhinji kako posmatra oca prateći ga nasmešenim pogledom, sa nosom u zdelici ili bradom u rukama, čekajući da padne odluka.

– O, ne, ne možete to da mi radite! Ne Rene, ne danas! Imamo goste večeras! – zakikotala bi se, a zatim bi okrenula glavu prema ogledalu i pozdravila novu Rene, praveći grimase, novu Žozefinu, dostojanstveno digavši nos, novu Merilú, naduvši obraze.

– Štaviše, u garderobi stvarno nemam ništa više za Rene!

Samo jedan dan u godini majka je imala fiksno ime: 15. februara zvala se Žoržeta. To nije bilo njeno pravo ime, ali ta svetica, zvana i Georgina², padala je sutradan posle Svetog Valentina. Mojim roditeljima je bilo tako neromantično da sede u restoranu okruženi prinudnim ljubavima, uz naručenu uslugu. Zato su svake godine

¹ Kravica Margareta, fr. *Marguerite la vache*, engl. *Daisy the cow*, junakinja slikovnica za decu i crtanih filmova. (Sve napomene u tekstu su prevodiočeve, osim ako nije drugačije naglašeno.)

² Francuska svetica, umrla oko 500. godine, slavi se 15. februara; fr. *Sainte-Georgette*, *Georgia* ili *Georgina*.

slavili Svetu Georginu, koristeći priliku da uživaju u praznom restoranu i usluzi koja je samo njima bila na raspolaganju. U svakom slučaju, Tata je smatrao da tako romantičan praznik može da nosi samo žensko ime.

– Možete li nam, molim vas, rezervisati najbolji sto na ime Žoržete i Žorža? I nadam se da vam više nije ostalo onih vaših užasnih kolača u obliku srca? Nije! Hvala, dragi Bože! – govorio bi, rezervišući sto u nekom otmenom restoranu.

Za njih Sveta Žoržeta nipošto nije bio praznik nekog prolaznog flerta.

Posle posla sa autoservisima, otac više nije morao da ustaje zorom kako bi donosio hranu na naš sto, pa je počeo da piše knjige. Pisao je neprestano, mnogo. Satima bi sedeo za svojim velikim radnim stolom pred hrpom papira, smejaio se pišući, pisao je ono što ga je zasmejala, punio lulu, pepeljaru, prostoriju dimom, a papir mastilom. Jedine stvari koje su se praznile bile su šoljice za kafu i flaše pune smeše više tečnosti. Ali odgovor izdavača uvek je bio isti: „Dobro je napisano, zabavno je, ali nema ni glave ni repa.“ Da ga uteši zbog tih odbijenica, majka mu je govorila:

– Da je iko ikad video knjigu sa glavom i repom, to bi se znalo!

Što bi nas uvek mnogo nasmejalo.

Za nju je otac govorio da je sa zvezdama „na ti“, što mi se činilo čudnim, jer je svima persirala, pa i meni. Majka je persirala čak i gospođici iz Numidije, toj elegantnoj i čudesnoj ptici koja je živela u našem stanu i lelujavao

paradirala sa svojim dugim crnim vratom, belim ćubama i vatrenocrvenim očima, otkako su je moji roditelji doveli sa nekog putovanja ko zna kuda, iz njihovog pređašnjeg života.³ Zvali smo je Gospođica Niškorisna, jer baš ničemu nije služila, sem što je prodorno trubila bez ikakvog razloga i pravila štetu ostavljajući okrugle piramide na parketu, ili dolazila u gluvo doba noći na vrata moje sobe da me budi, kucajući svojim narandžastim i maslinastozelenim kljunom. Gospođica je bila poput priča moga oca, spavala je uspravno, sa glavom skrivenom pod krilom. Kao dete sam često pokušavao da je oponašam, ali bilo je užasno komplikovano. Gospođica je obožavala kada je Mama čitala ispružena na sofi i satima je milovala po glavi. Gospođica je volela čitanje, kao i sve učene ptice. Jednoga dana, moja majka je poželela da povede Gospođicu Niškorisnu u kupovinu po gradu; za tu priliku joj je napravila prelep povodac od perlica, ali Gospođica se uplašila ljudi i ljudi su se uplašili Gospođice, koja je ćurlikala kao nikada pre. Jedna stara gospođa sa jazavičarom čak je rekla Mami da je nehumano i opasno šetati pticu na povocu trotoarom.

– Dlake, perje, ima li razlike! Gospođica nikada nikoga nije ugrizla i smatram da je mnogo otmenija od te vaše dlakave kobasice! Dođite, Gospođice, idemo kući, ovi ljudi su zaista pravi prostaci i neotesanci!

Vratila se u stan strašno uzrujana, a kada je bila u takvom stanju, otišla bi kod moga oca da mu sve ispriča potanko. I kao i uvek, tek nakon što bi završila, ponovo bi živnula. Često se ljutila, ali nikada predugo, a očev

³ Vrsta ždrala iz Numidije, zvanog „numidijska gospođica“.

glas je za nju bio dobro sredstvo za smirenje. Ostatak vremena se uzbuđivala oko svega, smatrala je napredak sveta ludo zabavnim i radosno je skakutala skupa s njim. Prema meni se nije ophodila ni kao prema odraslom čoveku, ni kao prema dečaku, već kao prema liku iz romana. Romana koji je mnogo i nežno volela i u koji je mogla da se udubi u svakom trenutku. Nije htela da čuje ni za brige, ni za tugu.

– Kad je stvarnost banalna i tužna, izmislite mi lepu priču, vi tako dobro lažete, šteta bi bilo da nam to uskratite.

Tako da sam joj pričao o svom izmišljenom danu, a ona je mahnito pljeskala rukama, kikoćući se:

– Kakav dan, pile moje milo, kakav dan, baš sam srećna zbog vas, mora da vas je sve to silno zabavilo!

Onda bi me obasipala poljupcima. Govorila je da me kljuca, a ja sam mnogo voleo da me ona kljuca. Svako- ga jutro, nakon što bi dobila svoje dnevno ime, dala bi mi jednu od svojih sveže namirisanih somotnih rukavica, kako bi me njena ruka vodila celoga dana.

Neke crte njenog lica nosile su belege njenog detinjastog ponašanja, poput lepih punačkih obraza i zelenih očiju koje su iskrile nestašlukom. Sedefaste i raznobojne ukosnice koje je stavljala bez ikakve naročite doslednosti, da ukroti svoju lavlju grivu, davale su joj vragolastu drskost večite studentkinje. Ali njene sočne, grimizne usne, sa kojih su čudesno visile tanke bele cigarete kao zalepljene, i njene duge trepavice koje su odmeravale život, pokazivale su posmatraču da je odrasla. Njena pomalo

ekstravagantna i izuzetno elegantna odeća potvrđivala je pronicljivim pogledima, barem po načinu kombinovanja, da je svašta proživela, da je dorasla svojim godinama.

Tako je pisao moj otac u svojoj tajnoj svesci, koju sam čitao kasnije, posle. Ako to nije imalo repa, ipak je imalo glavu, i to ne bilo kakvu.

Moji roditelji su uvek i svugde plesali. Noću sa prijateljima, ujutro i posle podne njih dvoje sami. Ponekad sam plesao s njima. Plesali su zaista na razne neverovatne načine i rušili sve što im se nađe na putu, otac bi na trenutak pustio majku u vazduh, pa bi je uhvatio za nokte posle piruete, ponekad dve, čak i tri. Zabacio bi je sebi pod noge, zavrteo bi je oko sebe poput vetrokaza, a kada bi mu slučajno iskliznula iz ruku, Mama bi završila sa zadnjicom na podu i haljinom raširenom okolo, nalik šoljici za čaj na tacnici. Kad god su plesali, smučkali bi sebi najluđe koktele iz raznih kolekcija flaša, sa suncobrančićima, maslinama, kašičicama. Na komodi u dnevnoj sobi, ispred ogromne crnobeke fotografije Mame koja u večernjoj haljini skače u bazen, nalazio se prelep stari gramofon, na kojem se uvek vrtela ista ploča Nine Simon, i ista pesma: *Mister Bodžengls*⁴. To je bila jedina ploča koja je imala pravo da svira na tom uređaju, sva druga muzika je morala da se skloni u moderniju

⁴ *Mr. Bojangles* je pesma koju je napisao i snimio američki umetnik kantri muzike Džeri Džef Voker za svoj istoimeni album iz 1968. godine. Sem Nine Simon (1971), izvodili su je Bob Dilan, Semi Dejvis Junior, Nil Dajmond, Robi Vilijams i drugi slavni muzičari.

i malo izbledelu muzičku liniju. Njena melodija je bila zaista luda, bila je tužna i vesela u isti mah, pa je i moju majku dovodila u isto raspoloženje. Trajala je dugo, ali je uvek prebrzo prestajala, i majka bi povikala: „Pustimo opet *Bodženglsa!*“, živahno plješćući rukama.

Onda je valjalo uhvatiti ručicu i vratiti dijamantnu iglu na ivicu. Samo dijamant može proizvesti takvu muziku.

Da bismo primali što više sveta, imali smo veoma veliki stan. Na podu predsoblja, velike crne i bele pločice formirale su džinovsku igru dame. Otac je kupio četrdeset crnih i belih jastučića, pa smo sredom po podne igrali velike partije, pod budnim okom pruskog konjanika koji je služio kao sudija, ali nikada ništa nije rekao. Ponekad je Gospođica Niškorisna dolazila da ometa igru, gurkajući bele jastučice glavom ili ih ključajući, uvek samo bele, zato što joj se nisu sviđali, ili su joj se previše sviđali, to nismo znali, nikad nismo znali zašto, Gospođica je imala svoje tajne, kao i svi ostali. U uglu predsoblja nalazilo se brdo pošte, koje su napravili moji roditelji tako što su bacali sva pisma koja su primali, ne otvarajući ih. Brdo je bilo toliko impresivno da sam mogao da se bacim u njega a da se ne povredim, bila je to vesela i mekana planina koja je činila deo nameštaja. Ponekad bi mi otac rekao:

– Ako ne budeš dobar, nateraću te da otvaraš poštu i da je razvrstavaš!

Ali nikada to nije uradio, nije bio zao.

Dnevna soba je stvarno bila šašava. Imala je dve krvavocrvene bublaste „žaba“ fotelje sa resama, da bi moji

roditelji mogli udobno da piju, sto sa staklenom pločom ispunjenom peskom u svim bojama, ogromnu tapaciranu plavu sofu po kojoj je bilo preporučeno skakati, što mi je savetovala Mama. Često je skakala sa mnom, a skakala je tako visoko da bi dodirnula kristalnu kuglu lusteru sa hiljadu svećica. Otac je bio u pravu: da je htela, uistinu je mogla da priča na „ti“ sa zvezdama. Preko puta sofe, na starom putnom koferu oblepljenom nalepnicama glavnih gradova, nalazio se mali buđavi televizor, koji više nije baš dobro radio. Na svim kanalima su se vrtele slike mravinjaka, sive, crne, bele. Da bi ga kaznio za loše programe, otac ga je poslao na magareću klupu. Ponekad bi mi rekao:

– Ako ne budeš dobar, upaliću televizor!

Bio je pravi užas satima gledati televiziju. Ali retko sam morao, otac zaista nije bio zao. Na kredencu, koji je smatrala ružnim, majka je uzgajala bršljan, koji je smatrala lepim. Tako je komad nameštaja postao ogromna biljka, komad nameštaja je odbacivao lišće i trebalo ga je zalivati. Bio je to čudan komad nameštaja, čudna biljka. Trpezarija je imala sve što je potrebno za obedovanje, veliki sto i mnogo stolica za goste, i naravno za nas troje, što je bilo najmanje važno. U sobe je vodio dugačak hodnik, u kojem smo obarali rekorde u trčanju, o čemu je svedočila štoperica noću i danju. Otac je uvek pobeđivao, a Gospođica Niškorisna je uvek gubila; za takmičenje uopšte nije marila, ionako se plašila aplauza. U mojoj sobi su bila tri kreveta, mali, srednji i veliki, naime, smatrao sam da bi bila šteta da se lišim nekog kreveta u kome sam proveo lepe trenutke, tako da sam bio zatrpan bogatstvom izbora, iako je Tata smatrao

da moj izbor liči na pretrpanu ropotarnicu. Na zidu je visio poster Kloda Fransoâ u šljaštećem odelu. Tata ga je pomoću šestara pretvorio u pikado tablu, zato što je mislio da ovaj užasno falšira, ali hvala bogu, govorio je, Francuska elektroprivreda je svemu tome stala na kraj, premda ja nisam razumeo ni kako ni zašto.⁵ Ponekad je nešto bulazio i bilo ga je teško razumeti. Kuhinjski pod je bio zakrčen svakojakim saksijama sa puno začinskih biljaka za spremanje jelâ; no Mama je uglavnom zaboravljala da ih zalije, tako da je svuda bilo sena. Ali kada bi joj dunulo da ih zalije, uvek bi preterala. Saksije bi tada postale đevđiri, a kuhinja je satima bila klizalište. Pakleni pičvajz, koji je trajao sve dok biljke ne bi upile višak vode. Gospođica Niškorisna je mnogo volela kada je kuhinja bila poplavljena, to ju je podsećalo na njen pređašnji život, govorila je Mama, tada bi zatresla krilima i naduvala vrat kao srećna ptica. Sa plafona, usred tiganja i šerpi, visio je sušeni svinjski papak, koji je bio odvratan za pogled, ali veoma ukusan za jelo. Kada sam bio u školi, Mama je spremala mnogo slasnih jela i poveravala ih obližnjem ugostitelju, koji nam ih je vraćao kad god bi nam zatrebala, na oduševljenje naših gostiju. Frižider je bio premali za toliku hranu, pa je uvek bio prazan. Mama je pozivala gomile ljudi na klopu, u bilo koje doba dana: prijatelje, neke komšije (barem one koji se nisu užasavali buke), bivše kolege moga oca, kućepaziteljku, njenog muža, poštaru (kada bi naišao u pravo vreme),

⁵ Čuveni francuski pop pevač preminuo je 1978. od strujnog udara, kada je pokušao da promeni sijalicu ne izlazeći iz pune kade u kupatilu.

piljara iz dalekog Magreba, a koji nam je bio baš blizu, jer je tačno ispod nas bila piljarnica, a jedanput čak i nekog starca u dronjcima, koji je strašno smrdeo, ali je svejedno delovao zadovoljno. Mama je bila posvađana sa zidnim satovima, te se dešavalo da dođem iz škole na užinu i zateknem serviran jagnjeći but, a drugi put se moralo čekati do sredine noći da počne večera. Tada smo strpljivo čekali, plešući i gutajući masline. Ponekad smo previše plesali da bismo stigli jesti, onda bi Mama u gluvo doba noći briznula u plač da mi pokaže koliko joj je žao, i ključala bi me, čvrsto me stežući u zagrljaju, a lice bi joj bilo mokro i mirisala je na koktele. Takva je bila moja majka, i to je bilo u redu. Gosti su se mnogo i glasno smejali, a s vremena na vreme bi se premorili od tolikog smejanja, pa bi zanoćili u jednom od moja dva kreveta. Ujutro bi ih probudili ćurlici Gospođice Niškorisne, koja baš i nije bila pristalica jutarnjeg leškarenja. Kada smo imali goste, uvek sam spavao u velikom krevetu, te sam mogao čim se probudim da ih gledam skupljene kao harmonike u mom bebićem krevetiću, što me je teralo da se valjam od smeha.

Tri noći u nedelji imali smo posebnu zvanicu, jednog senatora koji je dolazio iz svoje oblasti u srednjoj Francuskoj da bi zasedao u palati. Otac ga je od milja zvao „Đubre“. Nikada nisam saznao kako su se upoznali, priče su varirale od koktela do koktela, ali su se zajedno ludo zabavljali. Đubre je imao kockastu frizuru. Ne devojački kockastu, već kao kocka od kratke četkaste kose; ne frizuru na četvrtasto, već četvrtastu frizuru na vrh okrugle crvene face presečene nadvoje prelepim

brkovima, nadvišenim naočarima sa tankim čeličnim okvirima, koje su se držale na smešnim ušima u obliku repova škampa. Bio mi je objasnio da je oblik njegovih ušiju ličio na repove škampa zbog ragbija, nisam baš dobro shvatio, ali sam u svakom slučaju ustanovio da je „gym tonik“ manje opasan sport od ragbija, barem za uši. Boja, izgled, zgnječena hrskavica, poprimili su oblik škampa, tako je bilo, šteta za njega. Kada se smejaio, telo mu se treslo u trzajima, a pošto se sve vreme smejaio, ramena su mu neprestano podrhtavala. Govorio je glasno, krčeći kao stari tranzistor. Uvek je kod sebe imao ogromnu cigaru, koju nikada nije zapalio. Držao ju je u ruci ili u ustima kada je dolazio i gurnuo bi je u kožnu futrolu kada je odlazio. Čim bi prešao naš kućni prag, povikao bi:

– Kajpiroska, Kajpiroska!

Dugo sam smatrao da je tako zvao svoju devojkicu iz Rusije, ali ona se nikad nije pojavila, zato ga je otac nagovarao da se strpi i posluživao ga ledenim koktelom sa listovima nane, koji je senator ispijao natanane, pa je ipak bio zadovoljan. Majka je mnogo volela Đubre, jer je bio zabavan, obasipao ju je komplimentima i omogućavao nam da zaradimo gomile para, a ja sam ga voleo iz istih razloga, kad smo već kod toga. Kad bi došao na veliku noćnu igranku, pokušavao je da poljubi sve Mamine drugarice. Otac je govorio da skače na svaku priliku. Ponekad bi upalilo, pa je odlazio da iskoristi priliku u svojoj sobi. Nekoliko minuta kasnije, izašao bi srećan i crveniji nego ikada, urlajući ime svoje devojkice iz Rusije, jer mora da je tada osećao kako nešto ne štima.

– Kajpiroska! Kajpiroska! – veselo je vikao dok je namještao drške naočara preko škampa od ušiju.

Preko dana je radio u Luksemburškoj palati, koja se zapravo nalazila u Parizu, iz razlogâ koje sam teško razumeo. Govorio je da će ostati na poslu do kasno, ali se uvek vraćao vrlo rano. Senator je imao čudan stil života. Kada bi se vratio, govorio je da mu je pre pada nekog zida zanimanje bilo mnogo zabavnije, zato što se tada sve videlo mnogo jasnije. Zaključio sam da se u njegovoj kancelariji izvode radovi, da su srušili jedan zid i tom ciglom zazidali prozore. Razumeo sam zašto se vraća kući rano, tamo nije bilo uslova za rad, pa čak ni za đubre. Za njega je Tata izjavio:

– Đubre mi je najdraži prijatelj, jer njegovo prijateljstvo je neprocenjivo!

A ovo sam savršeno razumeo.

Sa novcem od autoservisâ Tata je kupio prelep mali dvorac u Španiji, daleko na jugu. Malo auta, malo aviona, još malo auta i puno strpljenja. Smešten u planini, iznad potpuno belog sela u kome po podne nikad nije bilo žive duše, a naveče je vrvelo od sveta, dvorac je pružao pogled skoro samo na borove šume. U uglu sa desne strane, terasasti obronci puni stabala maslina, narandži i badema spuštali su se pravo u mlečnoplavo jezero, koje je zadržavala veličanstvena brana. Tata mi je rekao da ju je on izgradio i da bi se bez nje voda izlila. No bilo mi je teško da u to poverujem, jer u kući nije bilo nikakvog alata, dakle, Tata, ne treba preterivati, mislio sam. Nedaleko odatle je bilo more, a tamo su obale bile pune ljudi na plažama, u zgradama, u restoranima, u

saobraćajnim čepovima, što je bilo zaista čudno. Mama je govorila da ne razume turiste koji napuštaju gradove da bi odlazili u druge gradove, objašnjavala je da su plaže zagadili ljudi koji mažu razne masti na kožu da bi pocrneli čak i kada su već debeli i masni, i da sve to diže mnogo buke i užasno smrdi. Ali nas to nije sprečavalo da se sunčamo na malim plažama jezera, prostranim kao tri peškira, bilo je mnogo prijatnije. Na krovu dvorca nalazila se velika terasa sa oblacima jasmina koji je mojim roditeljima više značio, jer je vrlo lepo mirisao. Pogled je bio istinski spektakularan. Oni bi od nje ga ožedneli, pa su pili vino sa voćem umešanim unutra, tada smo jeli puno voća, danju, noću, pili smo voće plešući. Naravno, *Mister Bodžengls* je putovao s nama, a Gospođica Niškorisna bi nam se pridružila kasnije, išli smo po nju na aerodrom, jer je imala veoma poseban status. Putovala je u kutiji sa rupom, iz koje je mogla da proturi samo vrat i glavu, pa je sigurno drečala iz sveg glasa, i ovoga puta je zaista bila u pravu. Kako ne bismo sami jeli voće, plesali i sunčali se na obali jezera, moji roditelji su tamo dovodili sve svoje prijatelje, koji su smatrali da je to pravi raj, a mi nismo imali nikakvog razloga da mislimo drugačije. Išao sam u raj kad god bih poželeo, a posebno kada bi to moji roditelji odlučili.

Mama mi je često pričala priču o Mister Bodženglsu. Njegova priča je bila poput njegove muzike: lepa, plesna i setna. I zato su moji roditelji voleli *slows* sa Mister Bodženglsom, to je bila sentiš muzika za dušu. Živeo je u Nju Orleansu, iako je to bilo davno, u stara vremena, nije u tome bilo ništa novo. U početku je putovao sa

svojim psom i u staroj odeći, jugom drugog kontinenta. Zatim mu je pas uginuo, i više ništa nije bilo kao pre. Onda je išao da pleše u barovima, i dalje u staroj odeći. Plesao je Mister Bodžengls, stvarno je sve vreme plesao, kao i moji roditelji. Da bi ga naveli da pleše, ljudi su mu plaćali pivo, pa je plesao u svojim prevelikim pantalonama, vrlo živo, i skakao je veoma visoko, uz lagane doskoke. Mama mi je rekla da on pleše kako bi vratio svog psa, znala je to iz pouzdanog izvora. A ona, ona je plesala da vrati Mister Bodženglsa. I zato je sve vreme plesala. Da se on vrati, samo zato.

Olivije Burdo
**OČEKUJUĆI
MISTER
BODŽENGLSA**

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura i korektura
Nevena Živić

Dizajn korica
Tatjana Jović

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-473-0

Tiraž
1500 primeraka

Beograd, 2023.

Izdavač / Štampa / Plasman: **DERETA doo**, Vladimira Rolovića 94a,
11030 Beograd, tel./faks: 011.23.99.077; 23.99.078, **www.dereta.rs**

KNJIŽARA DERETA, Knez Mihailova 46, Beograd, tel.: 011.26.27.934, 30.33.503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.133.1-31

БУРДО, Оливије, 1980–

Очекујући мистер Бодžенгlsa / Оливије Бурдо ; превод са француског
Vesna Čakeljić. – 1. Deretino izd. – Београд : Dereta, 2023 (Београд :
Dereta). – 135 стр. ; 21 см. – (Библиотека In)

Превод дела: En attendant bojangles / Olivier Bourdeaut. – Тираж 1.500.

ISBN 978-86-6457-473-0

COBISS.SR-ID 109997833